

II. felvonás

A Kétségbeesés
Armadája

7. fejezet

Erőpróba

Egy héttel később:

Az elkövetkezendő napokban megindult az anyahajók hadrendbe állítása. Az Ügynökség ellopta magának a Nagasakát, másik tízet a birodalmiak küldtek a többfrontos háborúba, a Proxima VI-ból előbukkant Mandator pedig kénytelen volt kimaradni a konfliktusból, mert az elmúlt félmillió év véletlenül működésképtelenné tette a fény feletti meghajtását. A Judgement az Ida galaxisban segítette Cain admirális győzelmét; a Hagetaka és a Spirit of Fire a Lidércek ellen vonult; a Proteus, a Catalyst és a Wrath of the Empire az Ori erői ellen lett küldve, a Madrona megsegítésére, azonban még nem érték oda (mivel a múltkori győzelmek után O'Neill úgy gondolta, anyahajók nélkül is kézben tudja tartani a helyzetet, ezért a Tejútra egyetlen hajót sem kért). A Serenity, a Mercilles, a Melbourne, a Shadow Hand és a Keprane túl messze voltak a Birodalom területeitől ahhoz, hogy mostanra hadra foghassák őket – de azért már kiküldtek értük egy pár hajót.

Mindezeken alatt Marcus O'Neill admirális a Hestia hídjáról szemlélte a Birodalom egyik legféltettebb titka, a Harrier építését. Mint az ismeretes az Army of Desparation projektnek csak egyetlen célja van: Anyahajók szerzése, méghozzá bármi áron. O'Neill ezért engedte az Ügynökségnek, hogy felzaklassák a Drák Úrt, hogy kénjük-kedvük szerint ugráltassák Cain admirálist, valamint a Nagasakát is megkaparinthassák (bár ez eredetileg nem volt benne a tervben). Így is tizenegy anyahajót szereztek az őseiktől, és amint a Harrier elkészül, egy tizenkettedik kolosszus is csatlakozik a csoportba, ámde nem is akármilyen! O'Neill módosította a Nagasaka tervrajzait.

A további forrásokból szerzett információknak köszönhetően, most egy harminchat kilométer hosszú bestia épül itt, az Ilesa rendszer hatalmas aszteroidamezeje mellett – onnan hozzák a tömérdek mennyiségű Oktávacélt. Most még a felénél sem tart a nagyszabású építkezés, ám ha a Harrier elkészült, akkor a maga ötszáz torpedóvetőjével, két tucat T4-es, valamint négy darab T5-ös lövegével ez lesz a legerősebb hajó, ami a fél univerzumban fellelhető.

Az egyetlen probléma csak az, hogy az Ismeretlenek tudnak az Ilesa rendszerről és a Tau'ri első anyahajók összeállítására képes gyáráról, amiben most a Harrier épülget. Ez még talán nem lenne gond, ha nem küldenek a hely elpusztítására egy kaptárhajót.

Így azonban már meg vannak számlálva a Harrier napjai, sőt percei...

- Uram, aktivitást észlelünk, tizenegy óránál! – ugrott fel az elsőtiszt.
- Miféle aktivitást? – mordult fel a jól megtermett férfi, aztán rájött, hogy csak ki kell néznie az ablakon. Marcus el sem hitte, amit látni vél.

Egy vörösés rés nyílt a hipertérben, pont a Sao Paulo nevet viselő Devastator cirkáló mellett. Egy hatalmas magánál az űrnél is sötétebb bestia suhant elő az ablakból, amely az egyéb fények által csak sima feketének látszott az emberi szem számára. A San Paulónak esélye sem volt, a kaptárhajó orra egyenesen belégázolt, s a huszonötezer méter hosszú monstrum másodpercek alatt átgázolt rajta. A devastator darabjai könnyed villanások formájában málltak semmivé az ellenséges hajó pajzsán.

- A Lochusról kinyert adatok alapján, ez az Ismeretlenek egyik kaptárhajója – állapította meg a tiszt. Bár semmi izgalom sem látszott rajta, legbelül sejtette, hogy ennek nagyon nem lesz jó vége.

- Harci riadó! Minden hajót helyezzenek készségbe! – vezényelte az admirális.
- Már megtörtént, ezt jelenti a járőrözés. Ha valami ilyen jön, lövünk.
- Akkor mire várnak még? Szedjék le azt a monstrumot!

A környékbeli cirkálók azonnal a bestiához is sereglettek, sőt két védelmi állomás is tüzet nyitott a kaptárhajóra. Az lőtt egyet jobbra, lőtt egyet balra, és máris két, egyenként ezeröttszáz méter átmérőjű űrállomás vált tüzes semmivé a fagyos kozmoszban. Ezután az akkortájt odajutó három devatatorre és tizenkét Nexus cirkálóra jutott a sor. A T2-es lövegek és a korszerű OTL lézerek azonnal belemartak a roppant titán pajzsába, de nem igazán hatották meg. A következő másodpercekben hatalmas tachyon nyalábok kezdtek záporozni az űrbe, valamint a kaptárhajó zömök, fekete torpedói is kilövésre kerültek. Hamar véget ért a megütközés.

O'Neill nem hitt a szemének, néhány másodperc alatt több ezer katona halt meg az orra előtt, úgy, hogy az érzékelők egy százalék alá teszik az ellenséges hajó pajzsának az energiaveszteségét. Kezdett megfogalmazódni benne, hogy ezt nem fogják egyedül legyőzni... sőt egy komplett hadiflotta is alig lenne elég ellene.

- Minden hajó álljon a Harrier és az ellenséges hajó közé, beleértve minket is! – vezényelte Marcus. – Nem fogjuk ilyen könnyen veszni hagyni.

- Értettem uram, bár... nem lesz valami sok esélyünk – felelte Cane.

- Küldjenek vészjelzést! Hívják ide az összes elérhető hajót! – jutott eszébe az admirálisnak, majd kérően fordult az elsőtisztje felé. – Melyik a legközelebbi anyahajó? *Sokkal kevesebb lenne a veszteség, ha csatlakozna egy* – gondolta.

- A Proteus, a Lexington és a Wrath of the Empire a legközelebbieik, nemrég indultak útnak a Madrona megsegítésére – tájékoztatta őt Cane. – De azok így is tizenkét percre vannak, addigra itt már kő kövön nem marad...

***

Minden úgy történt, ahogyan azt az admirális számította. A Hestia és a megmaradt hajók beálltak a Harrier és az ellenséges hajó közé, az meg úgy döntött, hogy egyenesen átgázol rajtuk. Időközben újabb és újabb birodalmi cirkálók érkeztek, azonban a kaptárhajó másodpercek alatt elintézte őket, majd a blokádra is sor került.

Eleinte minden bízatonak indult, harminchat hajó túl sok volt ahhoz, hogy egyszerre le lehessen lőni őket. O'Neill minden állásból ösztüzet parancsolt, amely három(!) százalékot lemerített az Ismeretlen hajó pajzsából. Azután a kaptár is szépen válaszolni kezdett, ahogy eldördültek a T4-es lövegek, úgy veszttek sírba Marcus reményei. Egyik Nexus cirkáló pusztult el a másik után, O'Neill a saját szemével látta, ahogyan az egyik ellenséges lövedék letépi a mellettük lévő nexus orrát, majd a hajó maradványai tüzesen az alattuk lévő devatatorbe csapódnak. Az túlélte a rettenetes

megpróbáltatásokat, azonban egy lenge sorozat az ellenséges hajótól és máris tüzes, ámde mégis fagyos sírba vészett. Ekkor a Hestia is kapott néhány találatot.

Fenekestül rázkódni, remegni kezdett az Emberiség által készített legerősebb hajó törzse. A legfejlettebb pajzsgenerátorok másodpercek alatt az utolsókat kezdték nyögni, Marcus székestül felborult az egyik becsapódástól, majd fejfel beleszánkázott az egyik útba eső terminálba. Törött orral, felrepedt szemöldökkel nézett fel, ekkorra romokban állt az egész híd, rengetegen meghaltak az ittlévők közül. A mélységesen komoly elsőtiszt volt az egyetlen, aki még a helyén ült.

- Vissza kell vonulnunk, uram – jegyezte meg a férfi.

- Ahhoz már túl késő... – sóhajtott, s üveges szemekkel figyelte az egyik ellenséges lövedéket, amely egyenesen feléjük tartott. Mivel ezek a nyalábok elég gyorsan szoktak haladni, ezért nem volt valami sok ideje átgondolni az életét...

Egyszer csak egy hatalmas, barna csillaghajó törzse száguldott a szeme elé.

Megbolondultam volna? – gondolta magában az admirális.

Mivel minden elég hamar történt, ezért csak nehezen lehetett kivenni, hogy most mi is zajlott le pontosan a harctéren. Az Ismeretlen kaptárhajó éppen ki akarta volna végezni a Hestiát, amikor egy a segélyhívásra reagáló anyahajó érkezett a harctérre – nevezetesen a Nagasaka. Mivel az Ügynökség lenyúlta magának, ezért Marcus nem tudott a helyzetéről. Valójában végig itt volt a közelben.

Mindenek ellenére az Ismeretlenek voltak azok, akik a legjobban meglepődtek egy teljesen működőképes birodalmi anyahajó láttán. A Nagasaka eleinte úgy állt be, hogy a hasával védje meg a Hestiát, azonban most irányt váltott és szemtől-szemben pozícionálta magát a Sötétség hajójával.

Közben természetesen (a földről frissen feltápáskodott) O'Neill beszélni akart az ottaniakkal.

- Héj, hamarabb is jöhettek volna, ha már ellopták! – bosszankodott a komon át. A Nagasaka hídjáról Mark, Chloe és a megszokott személyek néztek vissza rá.

- Elnézést, uram, de ez nem a legmegfelelőbb időpont – jegyezte meg egy tiszt.

- Pyke, maga az? – ismerte fel őt Marcus.

- Igen, uram... hosszú történet – felelte egy kissé bizonytalanul a férfi.

- Sebaj, majd később elmondja! – nevetett fel Marcus. – Ide figyeljen: ha leszedi nekem azt a hajót, esküszöm, hogy maga lesz az elsőtiszt! – ekkor a másik oldalon Cane elsőtiszt a létező legbarátságatlanabb nézésével köszöntötte Marcust.

- Én csak a kommunikációs tiszt tudtam lenni, de...

- Megoldjuk – vágott közbe Max.

Ezután megszakadt a két hajó közti kommunikáció.

Mivel mindennél fontosabb volt, hogy még idejében eltegyék láb alól az ellenséges hajót, ezért Max kapitány (fura, mi?) parancsba adta, hogy távolodjanak el a Hestiától, és ezentúl minden erejükkel a kaptár megsemmisítésén legyenek.

Tekintve, hogy a birodalmi erőknek már sikerült 94%-ra méríteniük az ismeretlen hajó pajzsát, ezért a Nagasaka egy szösszenetnyi előnyből indult. Mivel a nagy Háború után az Ismeretlenek igyekeztek ellopni a jobban működő akkori birodalmi hajók tervezését, ezért szinte tökéletesen megegyezett a két monstrum (pedig akkor alapvető különbségek voltak a két fél hajótípusai között). Pont ugyanakkora hajók, pont ugyanolyan számú és pont ugyanolyan erős lövegekkel veselkedtek egymásnak a harctéren. Egy roppant erejű energianyalábok hosszú másodperceken át cikáztak ide-oda a két hajó közt, aztán azok egymás mellé értek.

Érdekes módon, mindkét monstrum legénysége úgy gondolta, hogy ideje torpedókat indítani. A hosszúkás szürke birodalmi torpedók félmillió év után ismét találkoztak az Ismeretlenek vaskos, fekete szerkezetivel.

Mivel az ellenséges kaptár nem hozott magával különösebb kíséretet, ezért csak a vadászelhárító fegyverekre támaszkodhatott. Azok le is szedtek néhányat az érkező torpedók közül, azonban messze nem eleget. A pajzsmodulátorok miatt szinte az összes átment a kolosszus pajzsain, becsapódások hatalmas lyukakat vájtak a hajótestben. Hirtelen minden egy tüzes rémálomra emlékeztetett.

A Nagasakán is hasonló precíziós fegyverek voltak, azonban a környező hajók vadászfedezetet biztosítottak a számára. Egy F-406-os még nem csinál nyarat, de háromszázkető már nagyon is. Szinte minden torpedót sikerült kilőni.

Amint az ellenség úgy látta, hogy mégsem bővelkedik az esélyek terén, hamar visszavonulóra akarták fűjni a dolgot – azonban még nem tudták feltölteni a hajtóműveiket. Hogy a lehető legjobban látszódjon a szándékuk, a kaptárhajó rövidesen megfordult és iszkolni kezdett a másik irányba.

- Utánuk! – adta ki a parancsot Max.

A mérete ellenére a Nagasaka mindig is a gyorsabb hajók közé tartozott. Hamar utolérte a kaptárhajót s pusztító tüzet zúdított rá. A még mai viszonylatban is páratlan erejű T4-es lövegek mostanra már át tudtak hatolni a kaptárhajó pajzsain, majd néhány becsapódás sikeresen megfosztotta a hajtóműveitől – legalábbis addig sikerült roncsolnia azokat, amíg képtelenek nem lettek a hajó meghajtására.

- Pusztítsák el őket! – jött az újabb parancs.

Minden így is történt, az ellenséges kaptárhajó hamarosan semmivé lett a Földi Birodalom egyik utolsó maradványa által. A Bosszú kezdetét vette...

***

Nem sokkal később, a csata utáni vitatkozásnál:

- Ugye tudja, hogy az a hajó nekem megy? – mondta büszkén Marcus.

- Nem javaslom, a Judgement és a Serenity ARC lézerekkel is rendelkezik, de a többi nem. Azok erősebbek, az erősebb illik egy admirálisnak – érvelt Max.

- De a Nagasaka mentette meg a bőrömet és a Harriert. Ennek a hajónak köszönhető az első igazi győzelmünk az Ismeretlenek ellen, tehát ennek is van a

legnagyobb jelentősége... már amíg a Harrier el nem készül. Egy szó, mint száz, nekem a Nagasaka kell, és Pyke lesz az elsőtisztem.

- Köszönöm uram... – jegyezte meg bosszúsan Cane.

- Ugyan, velem csak kitörette volna a nyakát – rántott vállat az admirális.

- Jut eszembe, mi lett azzal a másik három hajóval, amit visszahívtam?

- A Wrath of the Empire vette az adást, visszafordult, majd a Trantor IV-re rendelték, amint a Császár értesült az Ismeretlenek támadásáról. A Catalyst és a Proteus viszont tovább ment, majd egy fátyolhajó kirántotta őket a Hipertérből. Azt mondják, legalább egy óra lesz biztosítani a terepet, de ha most felszáll a Nagasakára, és elindul, akkor akár húsz perc alatt ott lehet a hajó fejlett hajtóműveinek köszönhetően – mondta az utolsó eligazításaként Cane.

- Akkor gyerünk!